

La

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS
5620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

Eglutė

1975 SAUSIS

EGLUTĖ

1975 SAUSIS

25 25 25

TURINYS

- 3 SNIEGIAUS VAIKAS, R. Jotvingytė
- 4 SAULĖS PASAKA, A. Radžius
- 13 PALIESIU SNAIGĖ, D. Lipčiūtė
- 14 ŠALTYNAS, D. Barškelytė
- 19 ZUIKIS IR BEŽDŽIONĖ, Vyturys
- 22 NUO KALNIUKO, R. Jotvingytė
- 24 KELIONĖ LAIVU, D. Sadūnaitė
- 29 ŽAISLŲ DAKTARAS, M.M.
- 30 GALVOSŪKIS, R. Kvedaraitė
- 31 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — viršelis
- A. Trinkūnas — viršelio vinjetė
- J. Paukštienė — 3
- D. Kizlauskienė — 4
- E. Muliolienė — 13
- R. Kupcikevičiūtė — 14-16, 18., 24-28
- R. Karosaitė — 19-21
- Z. Sodeikienė — 22, 23
- R. Vaidilaitė — 29

Prašome be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių kitur nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

SNIEGIAUS VAIKAS

Ritonė Jotvingytė

Sniego seni, besmegeni,
Tu — lyg pupų maišas.
Mes tau duosim morkos nosį,
Kad nebūtum kvaišas!

Mes tau duosim morkos nosį,
Skrybėlę ir šluotą,
Ir įvilksim į švarkelį
Vingrų ir dryžuotą.

Baltas, baltas sniego seni,
Labas tau — ir sveikas!
Mes tau dainą padainuosim,
Kad tu sniegiaus vaikas.

SAULĖS PASAKA

Aleksandras Radžius

Ilgai, ilgai ir daug, daug metų bėgo Saulė erdvėje. Bėgo greičiau už lenktynių automobilį, už lėktuvą, net ir už astronautų raketas.

Mėlyna erdve, pilna didelių ir mažų žvaigždžių, Saulė bėgo pusę milijono mylių į valandą greičiu. Taip greitai skristi gali tik Saulė ir dar kai kurios kitos žvaigždės.

Erdvėse Saulė žvalgėsi į kitas žvaigždes, į žvaigždynus ir į Orioną, kurį lietuviai vadina Septyniais šienpiūviais. Žiūrėjo Saulė į Grigo ratus, į Šiaurės žvaigždę, į Sietyną. Visi jie buvo labai toli.

— Nei tu su jais pasikalbėsi, nei padraugausi, — galvojo Saulė. — Tolimi. Nepasiekiami.

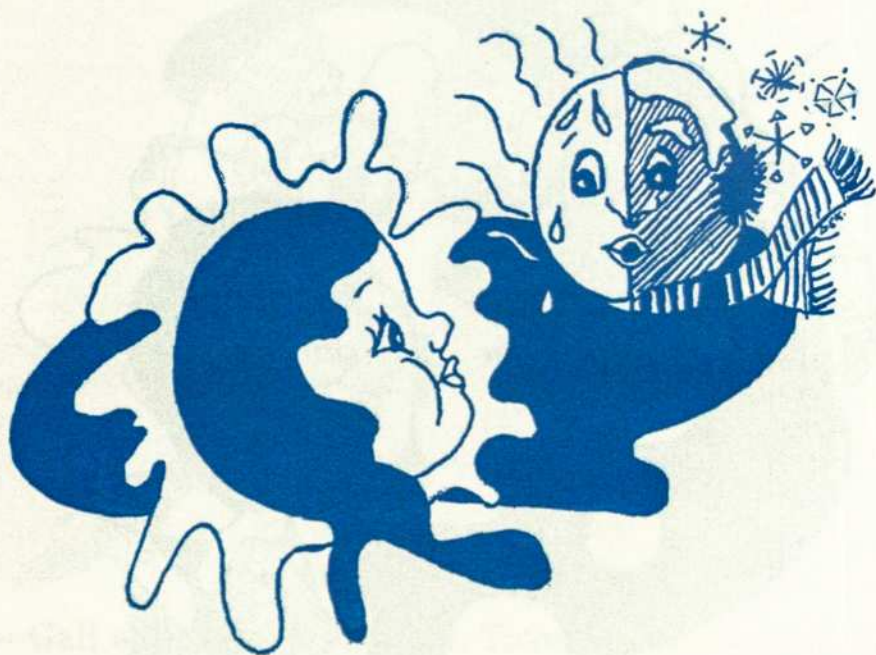
Saulė sugalvojo pasižiūrėti, kas ten apie ją netolimoje erdvėje darosi. Besižvalgydama pastebėjo nedidelį rutuliuką, kuris aplink ją nėrė, kiek įkabindamas.

Pastebėjo Saulė ir kitą, truputį didesnį rutuliuką, kuris taip pat apie ją sukosi. Tokių, įvairaus didumo rutuliukų, kurie apie ją sukosi, Saulė suskaičiavo iš viso net devynis.

— Tai smagu! Tai linksma! — džiaugėsi Saulė. — Pasirodo mane lydi didelis draugų būrys! Imsiu ir pakalbinsiu juos, — nutarė Saulė: — Pirmiausiai tą mažytį, kuris arčiausiai manęs.

Saulė paklausė:

— Kas esi, rutulėli? Kur ir kodėl taip greit bėgi?

— Tai, ar nežinai? Aš esu tavo planeta, Saule. Mano vardas Merkurius. Aš, Saule, turiu skubėti. Jei neskubėsiu, tu mane pagausi ir tada man galas! Aš tada, Saule, tavyje sudegčiau. Nuo tavo spindulių man ir dabar labai karšta. Man nuo tavęs taip karšta, kad jei turėčiau švino, tai bematant ištirptų. Galėtų pasidaryti švino upės ir ežerai, gal netgi jūros. Švino jūros! Tai šis tas! Taip, Saule, būtų mano karštoje pusėje. Matai, kita mano pusė tai ta, kuri tavęs niekada nemato ir yra visai šalta. Aš esu keistas! Nors mažas — esu įvairus. Aš, Saule, karštas ir šaltas...

— Tu, Merkuriau, ne tik įdomus, bet ir plepus. Daug žinai, tai gal pasakysi ir man, kas tai yra planeta?

— Ei, Saulužė! Tu tokia didelė ir tokia svarbi, o nieko nežinai! — nustebo Merkurius. — Gerai, Saule, klausyk. Planetos, tai tie rutuliukai, kurie sukasi aplink tave.

— Ar manai, kad visi mano palydovai yra planetos?

— Taip. Aplink tave besisukdami, jie kartu su tavimi lekia erdvėje.

— O, kas tas šviesulys, kuris yra toliau? Ar tai taip pat mano planeta?

— Taip. Tai Venera. Taip, Saule, ji taip pat planeta. Ji, taip kaip ir aš, sukasi aplink tave.

— Aš pati apie save galiu papasakoti, — atsiliepė Venera.

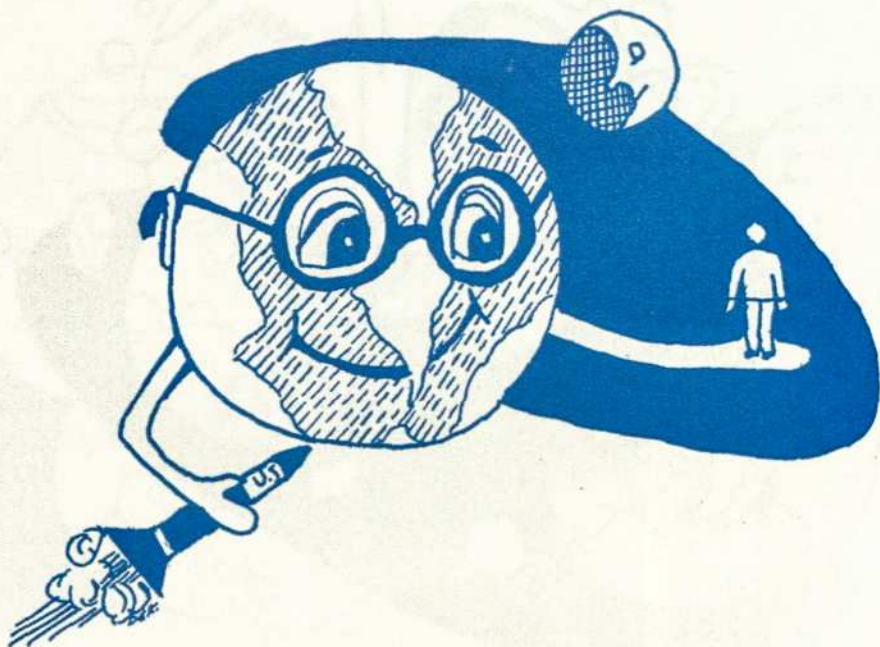
— Gerai, Venera, — tarė Saulė, — pasakok. Sakyk man, kodėl esi tokia šviesi?

— Apie save pasakosiu tik tai, ką norėsiu. Esu paslaptinga ir tokia noriu pasilikti. Niekas nežino, kaip aš atrodau. Niekas nematė mano kalnų, mano ežerų, upių ir jūrų. Aš esu apsupta tirštais debesimis, pro kuriuos niekas nieko negali pamatyti, —

gyrė save Venera. — Aš ir vardų turiu keletą. Esu Aušrinė ir esu Vakarinė žvaigždė. Kai Mėnulis nešviečia — aš esu šviesiausia erdvės žvaigždė.

— Tu, man atrodo, esi nedraugiška, išdidi ir pagyrūnė, — nusivylusi Venera kalbėjo Saulė. — Kas galėtų pasakyti! Atrodai tokia šviesi... Tokia žavi...

— Man vistiek, kas ką apie mane sako, ar galvoja. Man, Saule, nesvarbu nė tavo nuomonė. Tokia esu, tokia liksiu... Žinau, kad esu įdomi. Pamatyti mane nori daugelis, ypač Žemė. Bet aš rodytis nė nemanau. Taip jau yra!

— Gali slėptis, kiek tik nori. Tave pamatysiu greitai, — atsiliepė Žemė. — Mano raketos jau netoli tavęs. Kai tik nusileis, pasiųs man tavo nuotraukų ir bus aišku. Nepasislėpsi, Venera, ne! — šaukė Žemė.

— Tu, Žeme, esi labai gudri. Iš kur semiesi išmintį?

— Pas mane, Saule, gyvena Dievo tvariniai. Jie vadinasi žmonės. Jie nemoka greitai bėgti, dėl to sugalvoja automobilius. Neturi sparnų, dėl to pasidarė lėktuvus ir skrenda greičiau nei paukščiai. Jie nėra žuvys, bet savo laivais plaukia ir neria į vandenynų giliausias gelmes. Žmonės sužinos ir Veneros paslaptis. Žemei pavyko pasiekti Mėnulį, pavyks sužinoti ir tai, kokia gi išties yra Venera. Žmonės, Saule, žino ir apie tave labai daug.

— Ką? Ką žino žmonės apie mane? — nerimavo Saulė.

— Žino, kokio esi dydžio, kiek sveri, kaip karštas tavo paviršius. Žmonės žino ir apie kitas žvaigždes. Jie pasiuntė raketą ir į Marsą. Dabar jau žino, koks Marso paviršius, kur ir kokie kalnai, kokie krateriai, — gyrė savo žmones Žemė.

— Tokių žmonių gal ir kitose planetose gyvena, — svarstė Saulė.

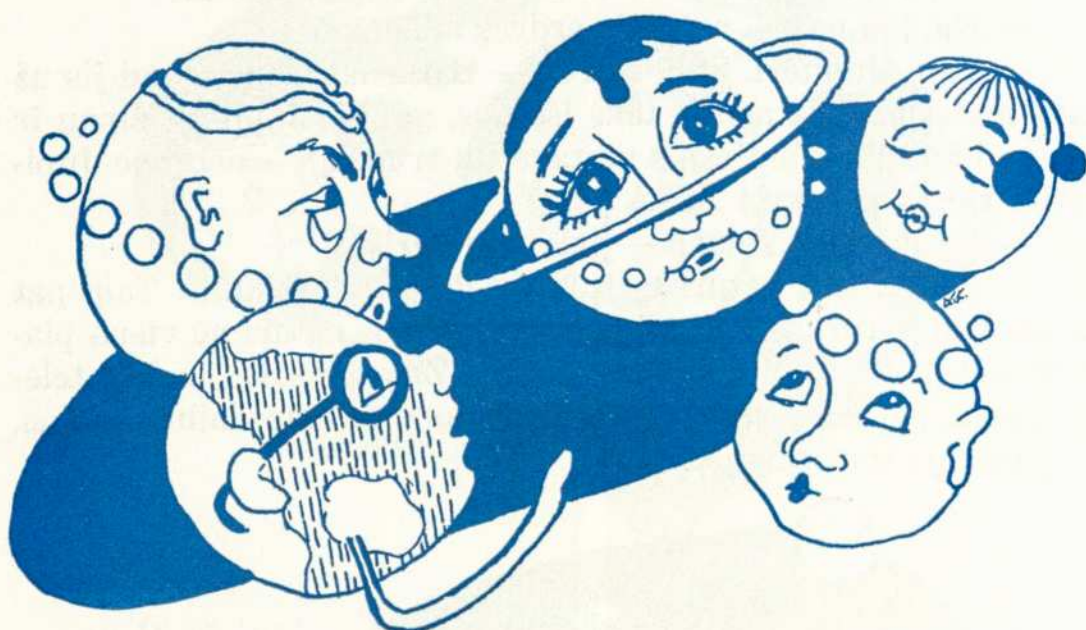
— Ne, Saule. Tokių, kaip mano žmonės, niekur kitur nėra. Tokiems žmonėms gyventi tinka tik aš, — aiškino Saulei Žemė. — Jiems reikia tam tikrų sąlygų. Tik aš — Žemė — tas sąlygas turiu. Esu šilta ir vėsi. Esu svetinga. Ne taip, kaip pagyrūnė Venera, kuri arba degina karščiu, arba šaldo šalčiu taip, kad joks žmogus neišlaikytų. O kitose planetose, Saule, dar baisiau.

— O kas tas rutulys, kuris amžinai aplink tave sukasi? — klausė smalsi Saulė.

— Tai mano palydovas. Jo vardas Mėnulis. Jis nors ir mažesnis už mane, yra geras mano draugas. Tikra dangaus puošmena! Mėnulis, Saule, yra savotiškas. Tik paklausyk!...

Žemė norėjo papasakoti, kaip astronautai pasiekė mėnulį, kaip ten įrankius ir net automobilį atsigabenę, su savo raketa nusileido, bet atsiliepė Marsas:

— Ilgai ir kantriai aš klausiau tavo, Žeme, su Saule pasikalbėjimo. — Bet gana. Tu, Žeme, esi išdidi taip pat. Pagyrų nė galo nesimato... Ir dėl ko? Ar tik ne dėl to vieno vienintėlio savo Mėnulio. Tą Mėnulį turėdama, manai, kad turi kažin ką! Aš, Žeme, turiu du mėnulių, kurie aplink mane lekia tokiu greičiu, kad net smagu! Tai matai, Žeme, ne tik tu, ir kiti turi kuo didžiuotis!

— Būta! Būta! — atsikirto Žemė: — Kam jie svarbūs tie tavo mėnuliai? Maži ir netgi neapvalūs, ot! Tartum akmenys nuolaužos!

— Cha-cha-cha! — besiklausydamos jų, ėmė juoktis Jupiteris. Susikibo du nykštukai! Susiginčijo ir žiūrėkit, kiek triukšmo!

— Nesijuok, Jupiteri. Čia ne juokų reikalas, — atsiliepė Žemė ir Marsas kartu.

— Jums gal ne, o man juokai! Su manimi jums, aišku, nėra ko lygintis. Tokie kaip aš, jūs nebūsité niekada! Prieš mane jodu tik žaisliniai sviedinukai, — šėlo Jupiteris.

— Kodėl taip manai, Jupiteri? paklausė Saulė.

— Tai ką, Saule? Argi nežinai, kad aš, Jupiteris, esu didžiausia planeta? Žemė išsigyrė tuo vienu Mėnuliu. Nemažiau puikus ir Marsas — giriasi dviem... O ar žinote, kiek mėnulių turiu aš? Kas tas gudruolis, kuris suskaičiavo mano palydovus? Kas?

— Aš, — atsiliepė Žemė.

— Tu? Na!

— Dvylika, Jupiteri. Sakysi ne tiesa?

Jupiteris pritilo.

— Kaip tu tai žinai? — nustebo Jupiteris. — Tokia maža ir taip tolima... Kaip sužinojai?

— Aš, Jupiteri, žinau ir už tavęs esančias planetas.

— Na, jau na! — netikėjo erdvės milžinas.

— Taip, Jupiteri. Štai, žiūrėk — Saturnas. Žinau, kad jis už tave mažesnis. Tik nebūk toks išdidus, nes aš, Jupiteri, žinau ir tai, kad Saturnas mažesnis už tave tik truputį, — nebijojo Jupiteriui tiesos pasakyti Žemė.

— Ką daugiau žinai? — pyko Jupiteris.

— Žinau, kad Saturnas turi tik devynis mėnulius. Taip pat žinau, kad Saturnas turi tokią elipsę, kokios neturi nė viena planeta, net nė tu, Jupiteri! Taip. Nė tu! Žmonės sako, kad jų teleskopuose, Saturnas prieš kitas planetas yra kaip dailus žaislas, — pasakojo ir pasakojo Žemė.

Žemės išmintimi nustebo ir Saulė. Nė viena planeta tiek nežino, kaip ta mažytė Žemė...

— Ką dar žinai? — nenuolaidžiai tardė Žemę Jupiteris.

— Aplink Saulę sukasi dar ir Uranas. Uranas gana didelis, bet mažesnis už Saturną ir turi tik penkis mėnulius. Su savo dviem mėnuliais dar lekia Neptūnas. Tai vis tie didieji Saulės palydovai, kurių grupei nori, ar ne, priklausai, Jupiteri, ir tu.

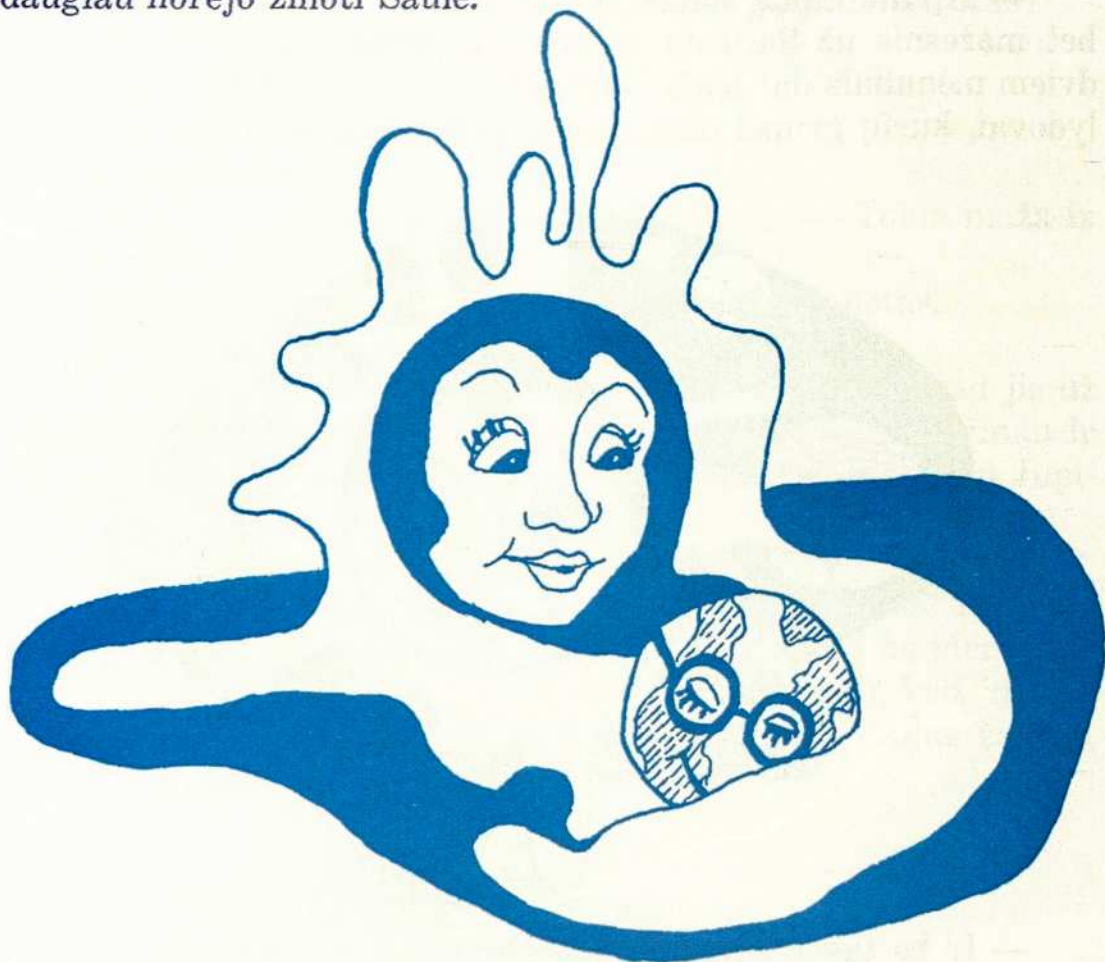
— Ir be tavęs žinau, kad esu milžinas, — maurojo amžinai piktas Jupiteris. — Žinau be tavęs...

Iš teisybę mylinčios Žemės, Saulė sužinojo, kad be Jupiterio, planetų-milžinų grupei priklauso dar Saturnas, Neptūnas ir Uranas, o ji — Žemė ir visos kitos planetos prieš tuos milžinus yra tik nykštukai.

— Maža tu, Žeme, bet žinai daugiau, nei kuris milžinas. Papasakok man dar apie Plutoną, — kalbino Žemę Saulė.

— Apie Plutoną žinau nedaug. Žinau, kad jis labai toli, vos vos matomas. Jei žmonėms pavyktų Plutoną pasiekti, iš ten, tu Saule, atrodytum tarytum labai šviesi žvaigždė, apie kurią visą laiką būtų naktis ir naktis... Nei tavo šviesa, nei šiluma Plutono nesiekia, dėl to tenai ne tik tamsu, bet ir labai šalta.

— Brrr, — niekeno į pokalbį nepakviesta, purtėsi Venera.
— Man nepatinka šaltis. Aš noriu tik šilimos. Tik!
— O kokios planetos dar lekia aplink mane? — daugiau ir daugiau norėjo žinoti Saulė.

— Aš, Saule, daugiau nežinau. Tu, Saule, pasižvalgyk pati. Saulė taip ir padarė. Apsisuko, apsisuko ir, naujų palydovų neradusi, tarė:

— Naujų planetų, kurios mane lydėtų, nematau. Bet tos, kurios mane lydi, yra įdomios: kaip kibirkštis greitas Merkurijus, šviesi, tarytum elektros lemputė, Venera, gražuolis Saturnas ir milžinas Jupiteris. Visi puikūs, visi mano! Bet tave, Žeme, myliu labiausiai. Nors mažytė — žinai daugiausiai.

— Bet aš, Saule, net vienuolika kartų didesnis už Žemę, — nerimo Jupiteris.

— Taip, žinau. Bet Žemė pirmoji mane ne tik įvertino, bet ir pamilo. Pirmoji mane suprato ir išminties bei žinių nepagailejo.

PALIESIU SNAIGĘ

Danutė Lipčiūtė

**Balti drugeliai skraido
Zvaigždutėm pasipuošę,
Stiklus langų iškaišo,
Grakščiai pavėjui čiuožia.**

**Prikrito pusnys snaigių
Ir medžių šakos žilos —
Žiema sapnų nebaigia,
Snieginės skaros šiltos.**

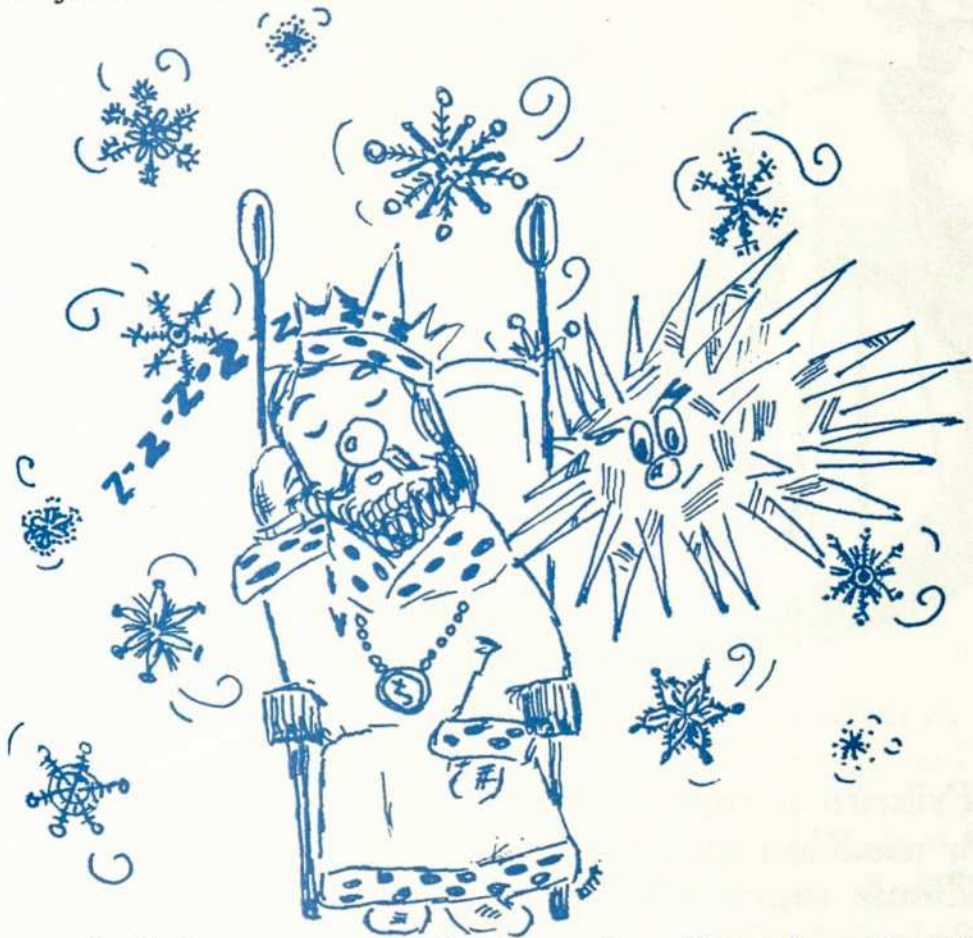
**Paliesiu snaigę rankom —
Sušils pusnis pūkinė.
Pavasaris pakrantėm
Žingsnius pirmuosius mina.**

ŠALTYNAS

Daiva Barškelytė

Prieš daug, daug metų, vienoje planetoje buvo graži karalystė vardu Šaltynas.

Šaltyną valdė piktas ir griežtas karalius. Karalius turėjo daug tarnų. Visi jo tarnai dirbo labai sunkiai. Pats Šaltyno karalius nedirbo nieko, nes jokio darbo dirbti nė nemokėjo. Jis nė užmigti pats negalėjo. Karalių migdydavo jo tarnas Vėjas.

— Švilpk man, — sakydavo karalius. Ir vėjas švilpdavo. Švilpdavo tol, kol karalius užmigdavo.

Šaltyno karalius turėjo ir kitą tarną — Šaltį. Šaltis nusilpusį ir apsnūdusį karalių turėdavo gaivinti. Tai buvo sunkus darbas, ir šaltis visada atsivesdavo sau padėjėjų — snaigių, kurios karaliui-snaudaliui šokdavo.

Vieną dieną, viena Šaltyno karalystės snaigė, išgirdusi apie kitus pasaulius, sumanė ir pati juos pamatyti. Savo draugėms snaigė sakė:

— Man čia nusibodo. Girdėjau, kad be Šaltyno yra ir kitų karalysčių. Girdėjau, kad tos karalystės yra gražios ir kad ten daug smagiau nei Šaltyne.

Tų kalbų Šaltyno gyventojai nenorėjo nei klausyti, nei girdėti. Tik ta snaigė nerimo:

— Turiu tas kitas karalystes surasti, — pati sau pasižadėjo snaigė.

Buvo taip, kad Šaltyno karalystę supo ir saugojo debesis.

— Ką daryti? Kaip tuos debesis nugalėti? — sprendė snaigė.

Vieną dieną snaigė sugalvojo. Ji paėmė žirkles ir viename debesyje iškirpo skylę.

— Per tą skylę aš išskrisiu, — nutarė snaigė.

Snaigė buvo tikra, kad jos niekas nematys, ir niekas nesupras, ką ji daro. Bet įvyko kitaip. Vos tik ji ėmė kirpti debesį, pro šalį snaiges-šokėjas pustydamas ir karaliaus migdyti skubėdamas, atšvilpė Vėjas.

Karalystės debesyse pamatęs skylę, vėjas išsigando, nulėkė pas karalių ir pranešė:

— Karaliau, karaliau, tavo karalystė prakiuro, ir niekas nemoka tos kiaurymės pataisyti.

Bet karalius, išgirdęs vėjo švilpimą, ėmė snausti ir tuoj užmigo.

Kol karalius miegojo, apie debesyse atsiradusią skylę sužinojo karalystės tarnai ir snaigės. Pro prakirptą debesį, kitų pasaulių pamatyti pirmoji nėrė didelė, graži ir smagi snaigė. Nėrė ir negrižo...

Vis daugiau ir daugiau snaigių sustodavo prie prakirpto debesio. Kiti pasauliai pasidarė įdomūs visoms Šaltyno karalystės snaigėms.

— Nusibodo mums tuos pačius šokius šokti ir dar vis tam pačiam karaliui-snaudaliui.

Kiti pasauliai parūpo ir svarbiausiam Šaltyno karalystės tarnui, Vėjui. Ir jis, kur buvęs, kur nebuvo, vis lėkė prie to prakirpto debesies.

Vieną sykį tyčia, o gal netyčia, vėjas pro tą skylę iškrito... Paskui vėją, užtelėjo ir snaigės.

Iš Šaltyno ištrūkęs vėjas nesižvalgė. Jis tik lėkė, tik nėrė, sukosi ir dūko, kol atsitrenkė į žemę. Žemėje, Šaltyno snaiges supustęs į pusnis, Vėjas pasileido per laukus, girias, upes ir ežerus.

— Ei, smagu čia, žemėje! Smagu! Į Šaltyną negrišiu. Čia mano švilpimo klausosi kalnai ir miestai. Kartu su manim ošia miškai, banguoja ežerai ir gaudžia jūros. Ne, į Šaltyną negrišiu. Ten mane girdi tik karalius-snaudalius, — šėlo ir daužėsi Šaltyno Vėjas.

Tuo laiku Šaltyno karalius, nežinodamas kas įvyko, pyko ir pyko, kad geriausias jo tarnas vėluoja jį migdyti.

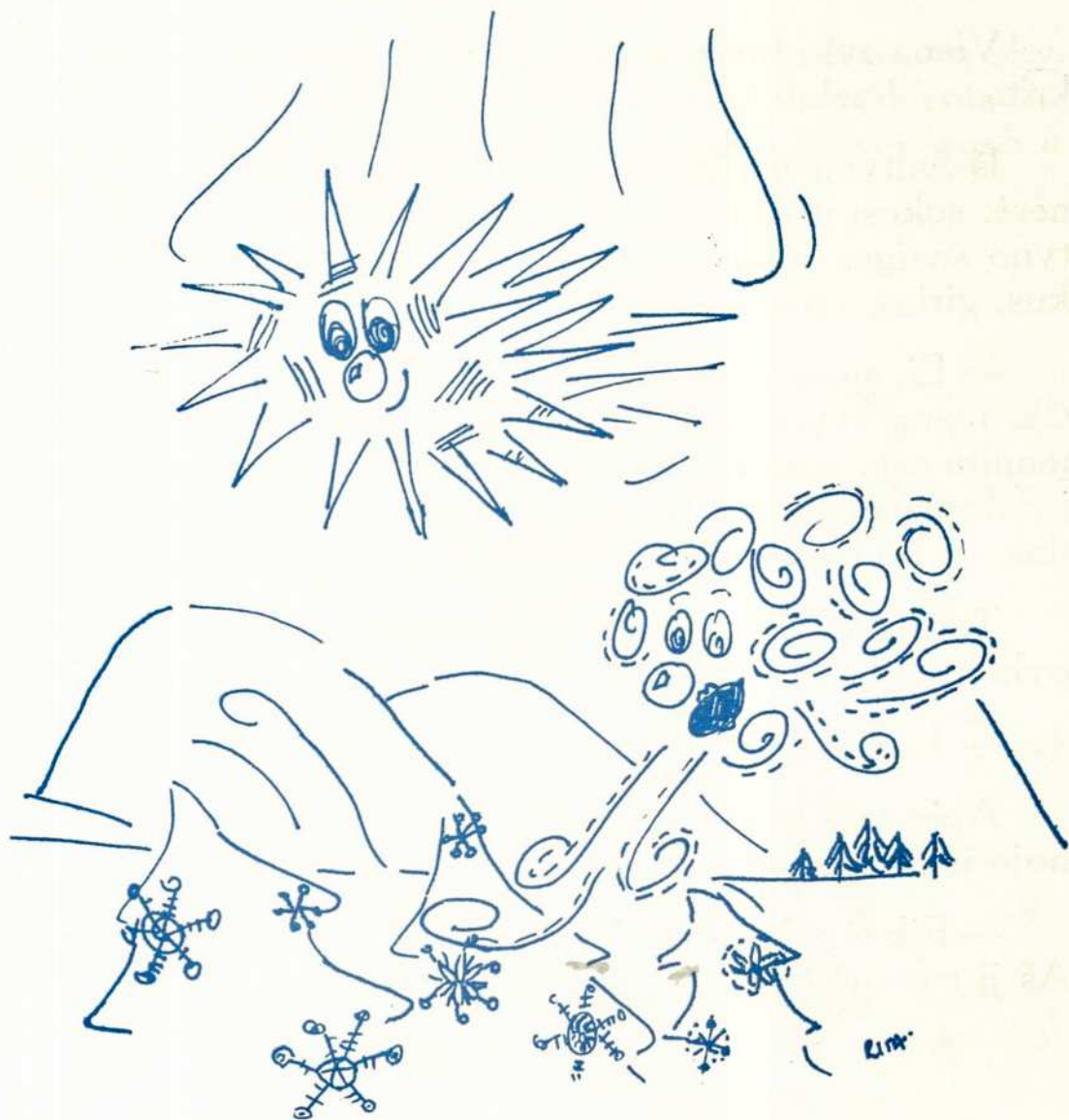
— Kas atsitiko? Kur vėjas? — rėkė karalius.

Apie tai, kur pasidėjo vėjas, Šaltyno karalius sužinojo iš Šalčio.

— Eik ten, kur nuėjo Vėjas. Surask ir man jį parvesk. Aš jį sutvarkysiu, — pyko karalius.

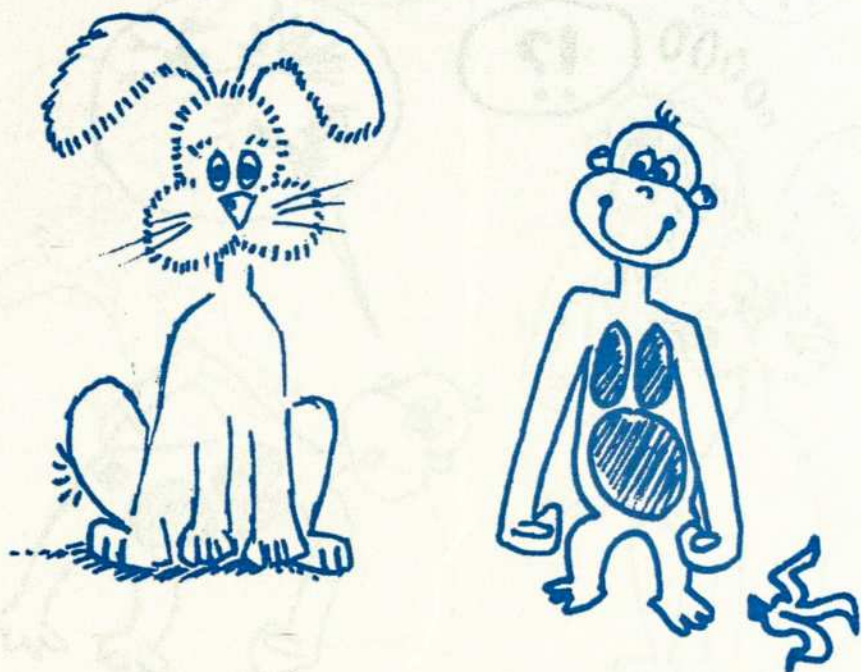
Šaltis karaliaus klausė. Išniręs iš Šaltyno, jis į žemę leidosi labai pamažu. O žemėje, vėjo netik sugauti, bet ir surasti negalėjo. Be vėjo sugrįžti į Šaltyną Šaltis bijojo. Šaltis pasiliko žemėje.

Žemėje kito darbo nemokėdamas, šaltis ėmė šaldyti. Šaldė orą, šaldė žemę, upes ir ežerus, net ir Šaltyno snaiges apklojo leduku. Žemėje pasidarė žiema...

ZUIKIS IR BEŽDŽIONĖ

Vyturys

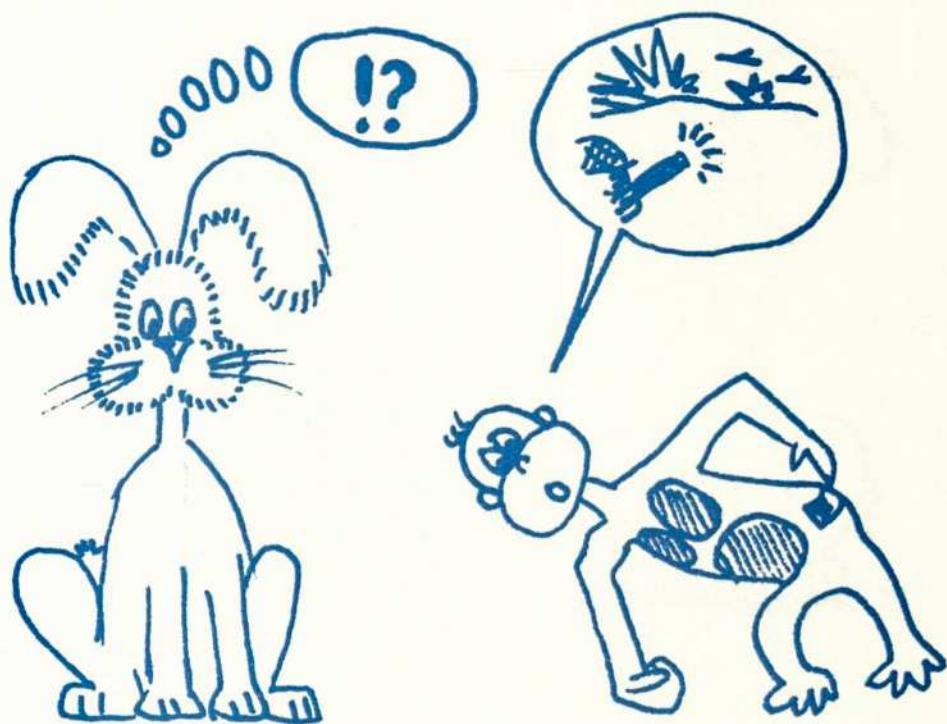

Susiderėjo kartą zuikis ir beždžionė: kuris iš jų galės ilgiau išsėdėti vienoje vietoje nepajudėdamas.

Susitarė ir sėdi. Sėdi, sėdi, nė vienas nejuda.

Po kokios valandos, o gal tik pusvalandžio, beždžionei pasidarė nesmagu. Nutirpo visas kūnas. Ji labai nori pajudėti, bet bijo lažybų pralaimėti. Tada ji sugalvojo zuikį apgauti ir ėmė pasakoti:

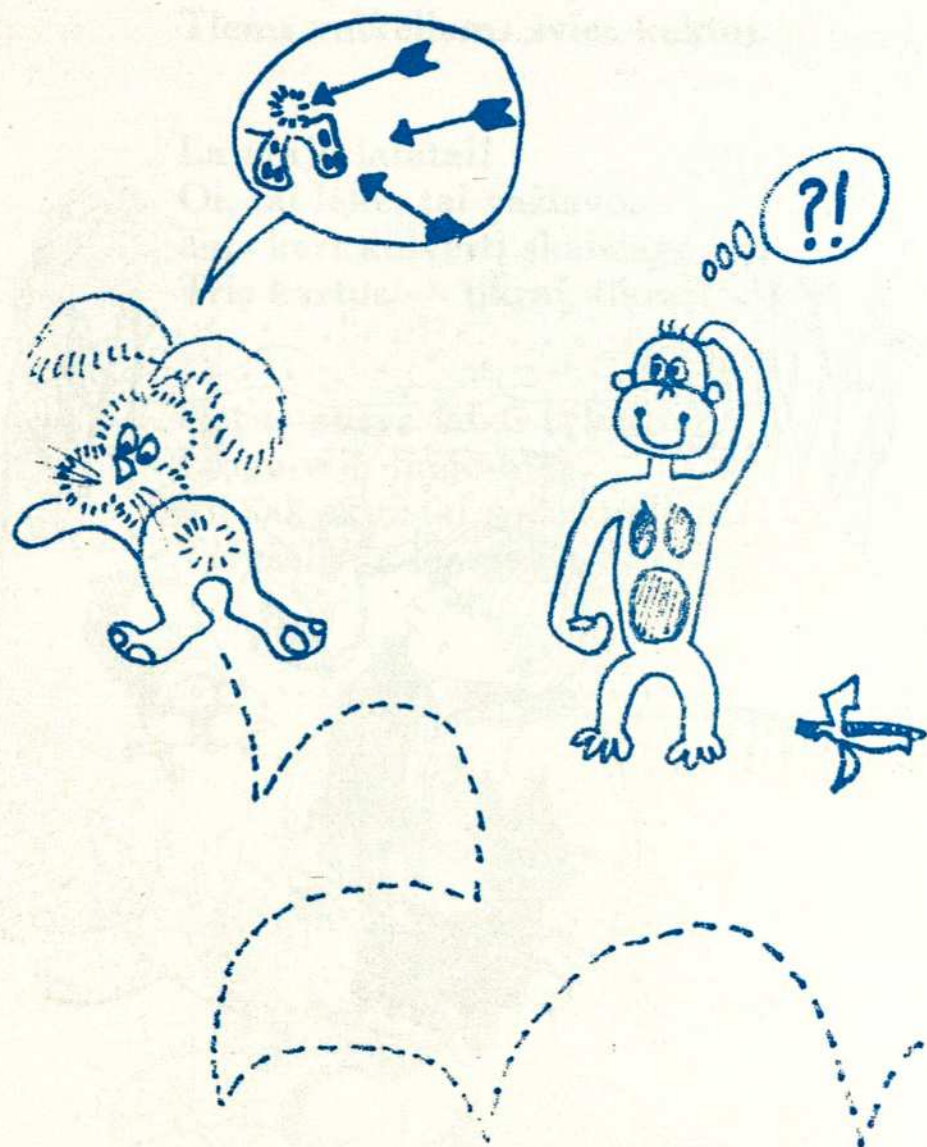
— Kai aš buvau kare, mane sužeidė čia, čia ir čia, —
kalbėjo beždžionė, rodydama sužeidimo vietas. Ji visa
kraipėsi, lingavo ir jai pasidarė geriau. Nebereikėjo su-
stingusiai sėdėti.

Bet zuikis tuoj pat suprato beždžionės gudrybes. Gud-
rią galvą turėjo ir jis. Ėmė beždžionei pasakoti:

— O kai aš buvau kare, aplink mane skraidė šimtai
kulų. Iš visų pusių kulų lietus! Tai aš greit čia pašoku,
greit ten, greit čia. Ir tokiu būdu išlikau gyvas ir sveikas.

Taip pasakodamas, zuikis šokinėjo į visas puses. Iš-
mankštino kojeles, pajudino ausėles, pakrutino ūsus, ir
vėl sėdi.

Todėl iki šiai dienai niekas nežino, kuris — ar zuikis ar beždžionė — laimėjo lažybas. Tik visi žino, kad tie du yra tikri gudragalviai!

NUO KALNIUKO

Ritonė Jotvingytė

Nuo kalniuko į pakalnę,
Ridadajo ridadai —
Virto rogės į pusyną,
Į pusyną ir vaikai!

Matė žvirblis, matė zuikis
Ir žinojo, kad bus oi:
Kad ir guzas, ir mėlynė
Tiems vaikeliams švies kaktoj.

Latatajo latatai!.
Oi, tai lėkė, tai važiavo.
Tris kart kulvertį skaičiavo —
Tris kartus — tikrai, tikrai!

Net ir pušys labai tyliai,
Lingo-vijo lingo-ma:
Ką sakys už tai smarkuoliams
Tėtušėlis ir mama?...

KELIONĖ LAIVU

Havajų pasaka
Sulietuvino D. Sadūnaitė

Mūsų dienos ir naktys buvo pilnos triukšmo. Vėjas daužė duris, klebena langus ir lenkė prie žemės palmes.

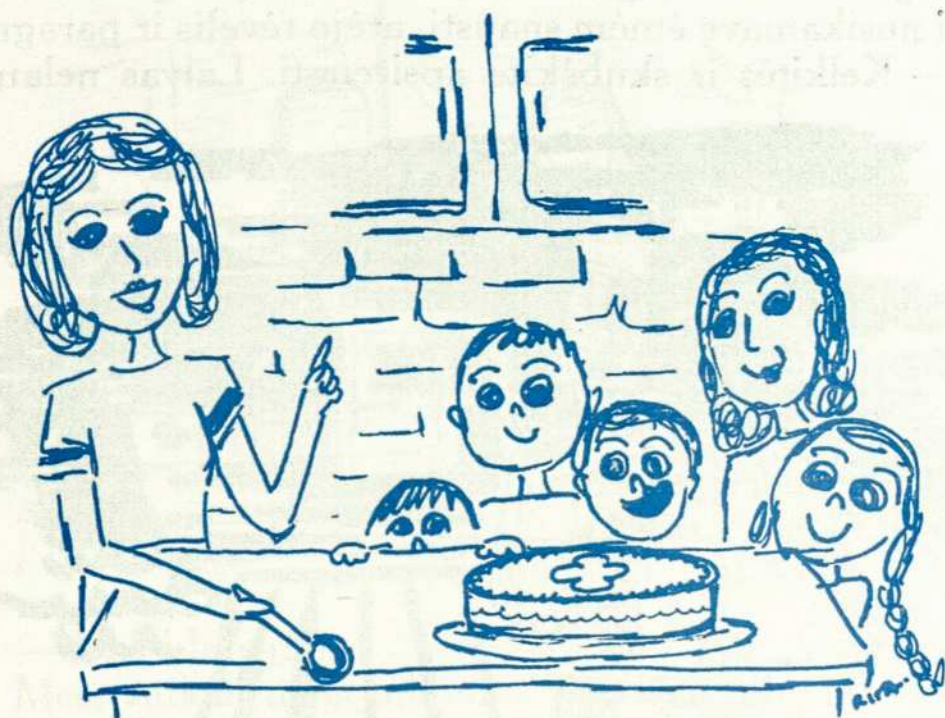
Buvo nejauku. Audros, kurios čia vadinasi Kona, buvo didžiulės. Jos kilo prie ekvatoriaus ir lėkė nešdamos vėją, lietų ir baisius žaibus.

Visi šie reiškiniai nebuvo nepaprasti, nes Havajų žiemos visada prasidėdavo taip.

Nebuvo nepaprasta ir tai, kad po žiemos į Havajus sugrįžo vasara. Vėjai pasikeitė. Vanduo aprimo. Laivai vėl vežiojo keleivius, o saulė švietė ir šildė visas dienas.

Vieną vasaros dieną, gavome iš senelės laišką. Ji gyveno kitoje kanalo pusėje. Senelė mūsų šeimą kvietė pas save — atostogų.

— Aišku mes važiuosime pas ją! — šokinėjome ir šaukėme mes, vaikai.

Visą savaitę, kuri buvo skirta pasiruošimui, mes negalėjome nurimti. Visą savaitę mamytė ir tėvelis vargo su mumis turėjo iki ausų. . . Bet, tik tuomet, kai virtuvėje pakvipo pyragas ir, kai mes, vaikai, visu būriu prie jo priartėjome norėdami paragauti į pyragą įkeptų vaisių, mamytė baisiai nusiminusi, pasakė:

— Ne. Nelieskite. Pyragas — mūsų dovana senelei. Prašau — nesugadinkite!

Tuomet, prisimenu, mes vaikai taip ir nesusitarėm, ar kelionės pas senelę taip jau labai norime.

Savaitėje prieš kelionę buvo dar ir daugiau darbų. Buvo rūbų ir baltinių skalbimas, batų blizginimas, daiktų į lagaminus dailus sudėliojimas ir amžina baimė, ar ko nepamiršome. . .

Pagaliau atėjo diena. Mums pasakė, kad laivas išplauks trečią valandą ryto. Tą naktį, mes, vaikai, beveik nemiegojom. Mūsų galvose sukosi mintys apie kelionę, o kai nusikamavę ėmėm snausti, atėjo tėvelis ir paragino:

— Kelkitės ir skubėkite apsirengti. Laivas nelauks!

— nuolat į mūsų kambarius sugrįždamas sakė ir sakė tėvelis, o diena dar neaušo. . .

Mes išsiritome iš lovų ir — į rūbus, bet lauke dar ir tada buvo tamsu.

Tamsu buvo ir kai tėvelis rakino mūsų namo duris.

Įlankoje laukė laivas. Mus pasitiko jūrininkai ir, paėmę lagaminus, sukrovė į laivą. Paskui jūrininkai susėdo pakrantėje ir ramiai kalbėjosi.

— Ko laukiam? — paklausė jų mūsų mama.

— Šią naktį pasikeitė vėjas. Jūra nerami. Išplauksime, kai prašvis, — paaikšino mums laivo kapitonas.

Mes, vaikai, sugulėm ant kranto ir bematant sumigo-me. Dar ir dabar prisimenu, kaip per miegą girdėjau laivo braškėjimą, užiančias bangas ir žmonių kalbas. Ir tada, kai rytmečio miegas buvo saldesnis ir už kelionę, išgirdome laivo kapitano balsą:

— Visi į laivą!

Mes, vaikai, nepajudėjom. Tuomet jūrininkai į laivą mus sunėšė. Išplaukėm.

Buvome jau gerokai nutolę nuo kranto ir buvo jau šviesu, kai ėmė pūsti ir darėsi vis stipresnis vėjas. Pakilo ir bangos. Nors laivo keleiviai buvo smagūs — juokėsi ir garsiai kalbėjo, bet mes, vaikai, dairėmės ir bailiai glaudėmės prie mūsų mamos ir tėvelio ir laukėme, kad laivas nustotų suptis.

Mes norėjome, kad mūsų kelionė baigtųsi greičiau. Mums atrodė, kad laivas nejuda ir tos salos, į kurią plaukėme ir, kurioje gyveno mūsų senelė, niekada nepasiek-sime.

Vėjas ir bangos mūsų laivą mėtė, kilnojo ir supo, kiek tik norėjo. Viena banga užliejo visą dieną. Keleivių akys nukrypo į kapitoną. Bet jis, įgudęs jūreivis, iš to tik juokėsi:

— Jokio pavojaus nėra, — ramino mus kapitonas.

Praėjo valanda ir dar valanda ir įvyko taip, kaip kapitonas sakė. Jūra nurimo. Mes priplaukėme krantą.

Nors kelionė ir nebuvo tokia smagi, kaip mes visą savaitę svajojom, bet džiaugėmės, kad greit pasimatysime su mūsų senele.

Gyvensime pas ją visą mėnesį. Dideliame jos name ir vaisių pilname sode, kuriame mūsų laukė dar ir supynės, bus smagu, laisva ir jauku.

ŽAISLŲ DAKTARAS

M. M.

Kaip vadina tą žmogelį,
Kur žaislus pagydyt gali?
Dažo zuikį, kai išbluko
Ir sulopo sviedinuką...

Jei susirgo kam lėlytė,
Ar meškiukui reik pagyti,
Visada žaislams padės
Daktaras NEBESKAUDĖS!

Tai jisai išgydė slogą,
Kai drambliukui buvo bloga.
Kai sulaužė žiogas koją —
Jį tas daktaras globojo.

Daug ligoninėj gulėjo,
Sirgo, verkė ir kliedėjo.
Kai sugrižo jie namo,
Šaukė daktarui valio!

GALVOSŪKIS

paruošė Rūta Kvedaraitė, 9 m.

Iselin, N.J.

Skersai, išilgai ir įstrižai čia yra surašyti 30 įvairių gyvių vardai. Galima juos skaityti ne tik iš kairės į dešinę, bet taip pat iš dešinės į kairę ir iš apačios į viršų. Surask šių gyvių vardus: bitė, tigras, vilkas, višta, karvė, kiaulė, arklys, ežys, varna, žuvis, paukštis, pelė, dramblys, žąsis, beždžionė, oktapas, varlė, stirna, krokodilas, voverė, žuvėdra, bebras, ožka, plėštakė, gyvatė, šuo, katė, meška, banginis, kiškis.

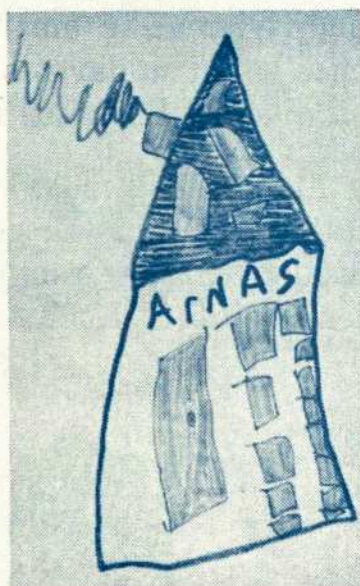
K	A	B	A	B	C	Ž	U	V	Ė	D	R	A	Ė	L	R	A	V	P
I	Ą	Ė	L	Ė	V	R	A	K	E	M	N	D	Z	K	I	U	L	Z
Š	E	R	K	P	C	D	K	Ę	I	A	R	K	L	Y	S	A	P	F
K	G	E	T	S	I	T	Š	K	U	A	P	M	Y	S	Š	G	Ž	K
I	H	V	K	V	F	A	E	L	M	T	U	N	G	T	U	Y	G	R
S	I	O	Ž	E	A	K	M	B	R	I	Ž	L	A	C	O	V	S	O
I	J	V	L	Ė	Z	R	L	S	O	G	M	K	Ė	H	A	A	T	K
N	Ė	E	L	U	S	Y	N	E	Ž	R	Ė	R	G	E	K	T	I	O
I	P	E	R	V	S	Y	S	Ą	K	A	R	T	J	L	Š	Ė	R	D
G	P	K	Ž	U	V	I	S	A	A	S	R	K	I	E	E	T	N	I
N	S	E	C	Y	C	I	T	A	T	Š	I	V	M	B	M	A	A	L
A	B	B	B	C	S	Ė	N	O	I	Ž	D	Ž	E	B	B	K	Z	A
B	S	A	P	U	T	K	O	T	A	D	A	U	B	E	B	R	A	S

paveikslų paroda

Mano mėgiamiausias žaislas
Laura Bilėnaitė, 5 m.
New York, N.Y.

Čia aš gyvenu
Arnas Nemickas, 5 m.
New York, N.Y.

Sportas
Danutė Penčylaitė, 4 m.
Chicago, Ill.

DĖMESIO! DĖMESIO!**Larch.**

**“EGLUTĖS” SKAITYTOJAI, LITUANISTINIŲ MOKYKLŲ
MOKINIAI IR VISO LAISVOJO PASAULIO
LIETUVIUKAI!**

“Eglutės” laikraščelio sidabrinių sukaktuvių proga 1975 m. spalio 17-26 d.d. Čiurlionio galerijoje, Čikagoje, įvyks laisvojo pasaulio lietuviukų iki 14 metų amžiaus dailės piešimo ir tapybos paroda. Tokio didelio pobūdžio paroda rengiama pirmą kartą. Kūriniai neįrėmuojami ir gali būti įvairaus dydžio; prisiunčiami iki birželio 15 d. su sekančia informacija: vardas ir pavardė, gyvenamoji vietovė ir amžius. Dalyvio mokestis 3.00 dol., prisiunčiamas kartu su darbais, bus panaudotas įrėmavimui ir grąžinimo išlaidoms. Premijos bus skiriamos pagal amžių.

Tėvai ir lituanistinių mokyklų mokytojai yra prašomi vaikučius paskatinti tapyti, paišyti, geresnius darbelius atrinkti ir nedelsiant pasiųsti parodos rengimo komisijos pirmininkei Grasildai Meiluvienei, 4525 S. Rockwell Ave., Chicago, Ill. 60632.

